

И му подаде писмото. А когато графът го распечатваше, донъ Жуанъ д'Агвиларъ запита всадника:

« Дѣ е полкътъ ви?

— У градскитъ врата.

— Много добръ. Вый придружавате царя?

— Да, както и графа де-Лерма!

— И не сте расположени, мислѣхъ, да са одадете на гражданитъ, не ли? »

Намѣсто отговоръ офицеринътъ си тури ржката на череня на сабата си.

« Много добръ! извика д'Агвиларъ; на войни храбры като васъ, нито градове, нито крѣпости могатъ да противостоѣтъ! Е! сега, рече, като са обрнѣ къмъ графа, който бѣ свършилъ прочитанѣто, графъ де-Лерма, зетъ ви, зель ли е нужднитъ мѣрки за да нападне на Пампелуна и да влѣзе насила?

— Не, наистина, отговори Лемось съ едно двоуміе излишно е вече.

— А! разумѣвамъ, повтори съ смѣхъ д'Агвиларъ; размирницѣтъ сж са покорили; не ви ли казвахъ? малко постоянство и то бѣше неизбежно! не можаше много да трае възстаніето!

— Да изнеенѣхъ причервенъ Лемось, мислѣхъ сичко са е свършило.

— Дадохъ ли заложници?

— Не

— И наистина, приложи д'Агвиларъ, що е нужно? като са поискали прошка туй е доста. Измолиха ли слѣдователно царското помилованіе?

— Не, господене, отговори съсъ безмѣрно смущеніе Лемось.

— Що е прочее, извика д'Агвиларъ нетърпѣливо. . . . какво извѣстіе проваждатъ на Ваше Превѣсходителство?

Намѣсто отговоръ, управительтъ на Пампелуна подаде на Агвилара писмото, на което съдържаніето бѣ слѣдующето:

« Царьтъ съ неблагоприятіе са научи за малкитъ безчинія които произведе идванѣто му; като размысли съ свѣтъницѣтъ си и чу мнѣніето на министри-